

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Trøsten

Citation: Baggesen, Jens: "Trøsten", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid55449/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Blandede Digte. 1. Samling. - 1899*

Og naar en *Edel*, mægtig eller ikke,
 Udmærkede sig, stiftig i sin *Kreds*,
 Belønnede du ham med milde *Blikke*,
 Hvo'ri han saae dig med sin *flid* tilfreds;
 Og, troe mig, alle *Dødelige* vilde
 Med *Jær* kappes om at see dig *blid*
 Og, for at *flue* dine *Blikke* milde,
 Til lutter *Dyd* anvende deres *Tid*.
 Vel styrter *Tiden* *Throner* og *Pagoder*,
 Men aldrig slutte den *Hengivenhed*
 Af *Landets* *Børn* til *Landets* *sande* *Moder*;
 Dens *Gang* maa kun *Tyrannen* *skielve* ved.
 Lad *Frederik* i tusind *Åar* regiere,
 Og ingen *Brutus* skal fremvise sig.
 O! *Sammenrottelser* blev aldrig *mere*,
 Hvis hele *Jorden* blev regiert af dig.
 Saa *ønsker* i forfængelige *Drømme*,
 Selinel din *Tilbeders* *ømme* *Siæl*,
 At du som *Droming* maatte *Jorden* *dømme*
 Til alle hans fortrængte *Brødres* *Held*;
 At alle maatte dine *Vin* adlyde,
 Og vorde saa *lyksalige* som han,
 Ved under en *Gubindes* *Skiern* at nyde
 Den *fryd*, hans *svage* *Sang* ei tolke kan.

Trosten.

Til min Ven, ved hans Elskedes Død.

Dis er Døden. Salig Slummer
 Venter snarlig Sorgens Ven,
 Trostesløse! taal din Kummer!
 Snart i Graven endes den.

Hvad er Dødsfæls høie Glæde,
Favnlag af en yndig Mæe,
Hvad er hele Jordens Glæde
Mod den Dødsfæls, du skal døe?

See bag Skyer Solen ile
Sin bestemte Bane hen;
Snart den synker, for at smile,
Medens Havet favner den.

Dine Dages Aftenrøde
Vinker dig til Jordens Skød:
Denne Tanke bør forsøde
Hver, som græder, Livets Nød.

Nyd den, søl den, fat dens hele,
Trøstefulde Salighed!
Sorgens Skyer mildt sig dele,
Flygte, svinde reent derved.

Som det dyrebare Minde
Af din Himmels tabte Fryd,
Da med Kys en om Verinde
Styrked', lønede din Dyd;

Da dit Blif i hendes Døie
Engles Salighed forstod,
Og du nærmere den Heie
Følte dobbelt, Gud er god;

O! som dette søde Minde
Kald den Nished ofte frem:
Snart skal dine Dage vinde,
Og din følelse med dem.

Kald den oftere tilbage
End dit nylig tabte Kyst!
Hins Erindring den forjage,
Enevældig i dit Bryst!

O! thi hvad er founen Glæde?
Sfyggen af en jordet Ven?
Vi vil savne den, og græde
Doppelt, naar den svinder hen.

Lad dit Hjerte Gist ei sanke,
Slangen mellem Roser lig,
Uf den alt for søde Tanke:
Eengang var jeg lyffelig.

Nei! men eengang skal jeg blive
fri for Liv og Qval som hun;
Døden mig den Roe skal give,
Som i Graven nydes kun.

Dette Haab bestandig svæve
for din Haand og styrke dig!
Men af Himlen ei du kræve
Hende! Hun er lyffelig.

Vel blev trefold Mærke givet
Dødens tavse Opholds-Sted;
U! men ei saa mørk som Livet
Er dens Hulers Eensomhed.

Ei forstyrre falske Syn
Snummeren i Gravens Skid;
I dens Nat ei Drømme lyne;
Sønnen der er rolig, sed.

Frygt for op til nye Plager
Snart at vækkes ved dens Savn
Ei den Lykkelige nager,
Som hendyses i dens favn.

Nei! men den, som rolig hviler,
Qvæget i dens søde Slum,
Doppelt stien opvaagnet iler
Derfra til Elysium.

O! der skal du eengang favne
Hende, som forlod dig her;
Saligheder uden Navne
Begge skal omgive der.

Og lad det end vare længe,
Mange Aar sig slæbe hen,
Før i hine Glædens Enge
Hun skal møde dig igjen —